

Martina

Karel Kryl

C G F

C

1. V obálce džbán a květina

Ami

a list, v němž ptá se Martina,

G

jak chutná chleba.

G

Co jím, když země vymetám

G

a proč jsem tady - a ne tam,

C

G

F

kde je mne třeba?

Smažím si vejce na špeku

a ač je očím do breku,

ústa se smějí.

Když nad otázkou přemítám,

proč nejsem tady ani tam,

kde prý mne chtějí.

2. Smět sedět vedle Martiny

a pítí suché Martini

k mokrému masu.

Sotva bych asi uznával

to, co jsem doma zpíval,

za starých časů.

Ošlehán vichry větráků,

měl bych už kolem metráku

tak, jak se sluší.

A kromě piva v žejdlíku

měl bych i bachor z knedlíků

a tučnou duši.

C7

F

G

C

Ami

R: Ač je to jenom dvě stě kilometrů nebo ještě blíže

F

G

C

C7

a zbývá už jen duše k proclení...

F

G

C

Ami

Na politickém barometru setrvalá níže,

F

G

C

F G C G F

a dokud trvá, svět se nezmění!

3. Kdybych chtěl zajet k Martině,

snad bych pak dělal v Martině

holoubky míru.

Nebo bych bydlel v Záluží

a doma z vody z kaluží

vyráběl síru.

A snad bych, věru, na to dbal

a chodil řvátí na fotbal,

to kvůli hlasu.

V putyce zpíval s čundráky

a rumem léčil mindráky

z absence pasu.

4. Kdybych chtěl líbat Martinu,
dal bych svou páteř za třtinu,
ohnutou větrem!
Trávil si život schůzemi
a večer brblal v přízemí
nad Černým Petrem.

Nosil bych hesla v zástupu
a třeba stavěl chalupu
a kradl cihly.
Koupil bych láhev stoličné
a z jedné sklínky hořčičné
bychom si přihli.

R: Ač je to jenom dvě stě kilometrů nebo ještě blíže
a zbývá už jen duše k proclení...
Na politickém barometru setrvalá níže,
a dokud trvá, svět se nezmění!

5. Kdybych chtěl mluvit s Martinou,
plet bych si bukvy s latinou
a knutu s žezlem.
Měnil bych pravdu ve lhaní,
v častušku hudbu varhanní,
plet dobro se zlem!

Dbal místo snění konzumu,
nabádal děti k rozumu,
z prospěchu podlý.
Žil pěkně vprostřed ohrady
a zdobil okna, výklady
a vzýval modly.

6. Snad moh' bych najít v Martině
přítele ve zlé hodině,
kdy člověk zoufá.
Jenž uspí v stínu borovic
a ví, že chlap chce skoro víc,
nežli si troufá.

Obalí trny sametem,
v náruči skryje před světem,
horečku zchladí.
Má cit i rozum člověčí
a dá ti pocit bezpečí,
když všichni zradí...

R: Ač je to jenom dvě stě kilometrů nebo ještě blíže
a zbývá už jen duše k proclení...
Na politickém barometru setrvalá níže,
a dokud trvá, svět se nezmění!

7. Svět dává nerad, Martino,
zadarmo nebo lacino,
však poznáš s lety.
Že čas i kámen rozhlodá
a poušť, když jednou zřídlo dá,
rozkvetou květy.

Až svět mne steskem obklopí,
dám si tvou kytku do klopý,

jak kážou mravy.
Po vzoru starých Habánů
připíji vínem ze džbánu
na tvoje zdraví.

R: Ač je to jenom dvě stě kilometrů nebo ještě blíže
a zbývá už jen duše k proclení...
Na politickém barometru setrvalá níže,
a dokud trvá, svět se nezmění!

Ač je to jenom dvě stě kilometrů nebo ještě blíže
a zbývá už jen duše k proclení...
Na politickém barometru setrvalá níže,
a dokud trvá, svět se nezmění...

Ač je to jenom dvě stě kilometrů nebo ještě blíže
a zbývá už jen duše k proclení...